

Sygn. akt X GC 36/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 12 228,02 zł (dwanaście tysięcy dwieście dwadzieścia osiem złotych 02/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 27 lipca 2015 r.;

II. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 3 029,00 zł (trzy tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 36/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 lipca 2015r powódka (...) spółka akcyjna w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej Powszechnego zakładu Ubezpieczeń Społecznych w spółki w W. kwoty 12 228,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następnego dnia po dniu wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów sądowych według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym (...) s.a. w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej na okres od 1 stycznia 2007r do dnia 31 grudnia 2007r. Zgodnie z klauzulą nr 5 umowy przedmiot umowy rozszerzono o zakres szkody wyrządzonej pracownikom ubezpieczonego powstałe w związku z wypadkiem przy pracy. W dniu 12 listopada 2007r pracownik powoda K. S. uległ wypadkowi na terenie zakładu powoda. Powódka w dni 12 stycznia 2012r. zgłosiła pozwanej roszczenie z tytułu szkody poniesionej przez pracownika, jednakże pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania gdyż w jej ocenie roszczenia przedawniły się. W dniu 29 września 2014r. wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w S. (sygn. Akt IX P 1129/11) na rzecz pracownika zasądzono od powódki kwotę 15 431,09 zł wraz z odsetkami od dnia 6 grudnia 2011r. Natomiast w dniu 24 kwietnia 2015r strony zawarły ugodę na

mocy której powód zobowiązał się do zapłaty na rzecz pracownika odszkodowania w wysokości 9 121,84 zł z odsetkami od 6 grudnia 2011r. W dniu 30 kwietnia 2015r powódka zapłaciła poszkodowanemu z tego tytułu kwotę 12 228,02 zł.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady i co do wysokości z uwagi na przedawnienie roszczenia powoda. , Wskazała, że do wypadku pracownika powódki doszło w dniu 12 listopada 2007r. , natomiast powódka zgłosiła pozwanej roszczenie o odszkodowanie a E. dniu 12 stycznia 2011r. W ocenie pozwanej na podstawie art. 819 § 1 k.c. brak jest podstaw do uwzględnienia żądania dochodzonego w niniejszym postępowaniu. W ocenie pozwanej nie zaszyły przesłanki do przerwania biegu przedawnienia

W piśmie przygotowawczym z dnia 3 marca 2016r. powódka poniosła, że w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 819 k.c, w brzmieniu nadanym mu przez ustawę z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy kodeks cywilny. Zgodnie 819 § 2 k.c. rozpoczyna się w dniu w który nastąpiło zdarzenie objęte ubezpieczeniem . W ocenie powódki wcześniej niż w dacie wydania wyroku – 29 września 2014r – przedawnienie nie mogło rozpocząć biegu , gdyż roszczenie ubezpieczonego nie istniało . Powódka powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009r o sygn. Akt I CSK 59/2009 oraz na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 maja 2014r. (sygn. Akt. I A Ca 55/14). Powód wskazał że najwcześniej z chwilą wydania wyroku uznającego jego odpowiedzialność cywilną za wyrządzenie szkody na osobie dowiedział się o przysługującym mu uprawnieniu do dochodzenia świadczenia z umowy ubezpieczenia OC . W ocenie powoda z tym momentem mógł skutecznie zgłosić swoje roszczenie do ubezpieczyciela zawiadamiając go o treści wyroku . Powód nie mógł wcześniej wnosić powództwa przeciw ubezpieczycieli bo jego odpowiedzialność nie była rozstrzygnięta ani co do zasady ani co do wysokości. Dodatkowo powódka powołała się na zasady współżycia społecznego wskazując, że zarzucanie przedawnienia roszczenia podniesione przez ubezpieczyciela stanowiłoby nadużywanie przez niego wykonywania jego prawa podmiotowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka akcyjna w S. jest ubezpieczona w (...) s.a. w W. z tytułu odpowiedzialności cywilnej w związku z prowadzoną działalnością i posiadany mieniem. Ubezpieczenie rozszerzone jest o szkody wyrządzone pracownikom powstałe w następstwie wypadku przy pracy (klauzula nr 5).

Dnia 12 listopada 2007r. pracownik powoda K. S. uległ wypadkowi na terenie zakładu powoda, który to wypadek uznany został za wypadek przy pracy.

Powód pismem z dnia 12 stycznia 2011r. zgłosił pozwanemu ubezpieczycielowi fakt wystąpienia pracownika w stosunku do pracodawcy z roszczeniem, o odszkodowanie i zadośćuczynienia z tytułu wypadku przy pracy z dnia 12 listopada 2007r. . Pozwana odmówiła spełnienia roszczenia. Poinformowała powódkę, że skoro do wypadku doszło w dniu 12 listopada 2007r to termin przedawnienia zgodnie z art. 442¹ k.,c. upłynął 12 listopada 2010r. -

Dnia 5 grudnia 2011r poszkodowany pracownik złożył przeciwko powodowi pozew o zapłatę domagając się zapłaty kwoty 35 822,12 zł wraz z odsetkami od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu z tytułu odszkodowania za utracone zarobki oraz zadośćuczynienia za doznane uszkodzenie ciała , zaistniały trwały uszczerbek na zdrowiu , krzywdę , ból i cierpienia fizyczne oraz psychiczne , będące skutkiem zaistniałego wypadku przy pracy .

W toku procesu powódka przypozwała pozwanego ubezpieczyciela , (...) s.a. nie wstąpiła do procesu .

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w S. z dnia 29 września 2014r. (sygn. akt IX P 1129/11) zasądzono na rzecz pracownika od powódki kwotę 15 431,09 zł wraz z odsetkami od dnia 6 grudnia 2011r. oraz koszty procesu w wysokości 467,73 zł.

Powódka złożyła apelację od wyroku Sądu Rejonowego. Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w S. VII Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. w dniu 24 kwietnia 2015r powódka zawarła ugodę z K. S., zgodnie z którą zobowiązał się zapłacić poszkodowanemu kwotę 9 121,84 zł z odsetkami od 6 grudnia 2011r.

W dniu 30 kwietnia 2015r powódka zapłaciła poszkodowanemu z tego tytułu kwotę 12 228,02 zł.

Bezsporne, nadto d o w ó d :

- polisa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za okres 01.01.2007r -31.12.2007r k.12-13
- przesądowe wezwanie (...) s.a. do zapłaty z dnia 31m grudnia 2010r. k.64-67
- pozew o zapłatę z dnia 5 grudnia 2011r. k.13-16
- zgłoszenie szkody z dnia 12 stycznia 201 1r k. 17
- pismo (...) s.a. z dnia 7 grudnia 2011r. k. 7v
- przypozwanie w sprawie IX P 1129/11 k.18-18v
- apelacja z dnia 5 listopada 2014r. k. 25-27
- protokół rozprawy apelacyjnej zawierający ugodę z dnia 24 kwietnia 2015rr k.29-30
- potwierdzenie transakcji z dnia 30 kwietnia 2015r. k. 31.
- dokumenty z akt szkody – koperta k.71

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości .

Podstawę roszczenia powódki statuuje art. 822 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1).

W okolicznościach sprawy bezsporne było to, iż powódka (...) spółka akcyjna w S. zawarła z pozwaną (...) spółką akcyjną w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za okres od 1.01.2007r do 31.12.2017r. Przedmiot ubezpieczenia rozszerzono o zakres szkody wyrządzonej pracownikom ubezpieczonego powstałych w związku z wypadkiem przy pracy. Dnia 12 listopada 2007r pracownik powoda K. S. uległ wypadkowi na terenie zakładu pracy powoda, który to wypadek uznany został za wypadek przy pracy. Z tego tytułu powódka wypłaciła pracownikowi kwotę 12.228,02 zł. Powódka w niniejszym pozwie dochodziła od ubezpieczyciela zwrotu wypłaconej poszkodowanemu kowty w związku z łączącą powódkę z (...) umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwana natomiast twierdziła, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu na podstawie art. 819§ 1 k.c. oraz że nie doszło do przerwy biegu przedawnienia przewidzianego w art. 819 § 4 k.c.

Tym samym spór pomiędzy stronami dotyczył ustalenia czy roszczenie powoda uległo przedawnieniu czy też nie.

Dla ustalenia brzmienia przepisów obowiązujących w niniejszej sprawie należy mieć na względzie, że strony zawarły umowę w dniu 23 stycznia 2007. Tym samym zastosowanie znajdzie przepis art. 819 k.c. w brzmieniu sprzed zmiany z dnia 13 kwietnia 2007r. o zmianie ustawy kodeks cywilny i innych ustaw (Dz.U. z 2007r Nr 82 poz. 557).

Zgodnie z art.. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Zaś w myśl art. 819 § 2 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się w dniu, w którym nastąpiło zdarzenie objęte ubezpieczeniem. Ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. ustawodawca wprowadził istotne zmiany w zakresie ustalenia początkowego terminu, od którego rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia. W dotychczasowych unormowaniach bieg terminu przedawnienia rozpoczynał się od dnia, w którym nastąpił wypadek ubezpieczeniowy. Roszczenie to nie było w tym czasie jeszcze wymagalne, ponieważ zgodnie z treścią art. 817 § 1 k.c.

ubezpieczyciel obowiązany jest – co do zasady – spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty zawiadomienia o wypadku. Uregulowania zawarte w art. 819 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją prowadzić mogły do sytuacji, w których ubezpieczający (ubezpieczony, uposażony), nie wiedząc o zajściu wypadku ubezpieczeniowego, nie mogli zgłosić ubezpieczycielowi swoich roszczeń, a mimo to rozpoczynał się już bieg terminu przedawnienia. Uregulowania tej treści odbiegały od obowiązującej w całym prawie cywilnym regule, wyrażonej w art. 120 § 1 k.c. Skutkiem uchylecia art. 819 § 2 k.c., mocą wspomnianej wyżej noweli, jest poddanie zasad obliczania początku biegu terminu przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia, ogólnej regule wynikającej z art. 120 § 1 k.c. Stosownie do brzmienia art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia roszczenia majątkowego rozpoczyna się od dnia, kiedy roszczenie stało się wymagalne (komentarz Lex za W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, s. 1373; szerzej S. Pasięka, Przedawnienie roszczeń do ubezpieczyciela wynikających z umowy ubezpieczenia (w:) Odpowiedzialność cywilnoprawna w obrocie gospodarczym, pod red. A. Śmiei, Wrocław 2011, s. 193 i n.; zob. też wyrok SA w Rzeszowie z dnia 6 czerwca 2013 r., I ACa 144/13, LEX nr 1369369).

Także w niniejszej sprawie należy uwzględnić powyższe argumenty przyjmując, że wcześniej niż w dacie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie (sygn. akt IX P 1129/11 przedawnienie nie mogło rozpocząć biegu, gdyż roszczenie powoda nie istniało.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2009r (sygn. akt I CSK 59/2009) wymagalność roszczenia należy rozumieć jako stan, w którym ubezpieczony wierzyciel ma prawną, co należy odczytywać jako rzeczywistą, możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności o wypłatę świadczenia od dłużnika, a taką właśnie możliwością jest dla ubezpieczonego zapadnięcie wyroku przeciwko niemu zasądzającego odszkodowanie za zdarzenie objęte ubezpieczeniem.

Powódka otrzymała od poszkodowanego pracownika wezwanie do zapłaty w dniu 10 stycznia 2011r, a więc po upływie 3 letniego okresu przedawnienia przewidzianego w art. 819§1 k.c. od dnia wypadku który miał miejsce 12 listopada 2007r.

Roszczenia poszkodowanego pracownika K. S. dotyczyły roszczeń odszkodowawczych obejmujących utracone zarobki za okres od listopada 2007r do 31 sierpnia 2011r. oraz zadośćuczynienia. Sąd uznał za uzasadnione odszkodowanie za okres od listopada 2007r do końca marca 2010r. Roszczenie o zadośćuczynienie podlegało oddaleniu jako przedawnione.

Należy zgodzić się z powódką, że o przysługującym jej uprawnieniu do dochodzenia świadczenia z umowy ubezpieczenia OC dowiedziała się najwcześniej z chwilą wydania wyroku uznającego jej odpowiedzialność za wyrządzenie szkody na osobie. Z tym momentem powódka mogła skutecznie zgłosić swoje roszczenie ubezpieczycielowi zawiadamiając go o treści wyroku.

Sąd Rejonowy podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2014r (I ACa 55/14), iż w ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej powstanie obowiązku wypłaty świadczenia po stronie ubezpieczyciela wymaga zaistnienia wielu czynników, począwszy od zdarzenia będącego źródłem szkody poprzez powstanie tej szkody, jej ujawnienie się i zgłoszenie roszczeń przez poszkodowanego, a skończywszy na ustaleniu w drodze uznania, ugody czy orzeczenia sądowego, wysokości należnego odszkodowania (...). W umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wymagalności, a tym samym początku biegu terminu przedawnienia roszczenia ubezpieczającego do ubezpieczyciela o zwrot wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania nie można wiązać ani ze zdarzeniem szkodzącym, ani z wymagalnością roszczenia poszkodowanego w stosunku do odpowiedzialnego za szkodę. Wyznacza go ustalenie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego podmiotu. Wówczas dopiero aktualizuje się obowiązek ubezpieczyciela przejęcia ekonomicznego ciężaru naprawienia szkody spowodowanej przez ubezpieczonego.

Tym samym w niniejszej sprawie wymagalność roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela stosownie do art. 120§ 1 k.c. należy wiązać z wydaniem 29 września 2014r wyroku w sprawie IX P 1129/11 przez Sąd Rejonowy Szczecin –

Centrum w Szczecinie. Wcześniej odpowiedzialność cywilna powoda nie była rozstrzygnięta ani co do zasadny ani co do wysokości.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd uwzględnił nie budzące wątpliwości dokumenty przedstawione przez stronę powodową i pozwaną, gdyż nie były one kwestionowane, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do ich podważania.

Reasumując Sad uznał zarzut przedawnienia za niezasadny, a tym samym należało zasądzić na rzecz powódki dochodzoną kwotę wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

O obowiązku poniesienia kosztów procesu rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy przewidzianą w art. 98 k.p.c. Mając na uwadze, że powódka wygrała proces w całości należał się jej zwrot wszystkich poniesionych kosztów. Koszty procesu pozwanej zamknęły się kwotą 2400,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – opłata od pełnomocnictwa, 612 opłata od pozwu. Zasądzić należało od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 029 zł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), o czym orzeczono w pkt II sentencji.

Zarządzenia:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. Przedłożyć z apelacją, opłatą lub za 21 dni